

Afgelopen zaterdag namen we afscheid van Johan Beernaert.

In naam van de club bracht ik volgende tekst.

Beste familie,
Beste vrienden,

Graag zou ik hier iets vertellen over wie Johan was, in onze modelvliegclub, The Little Wings.

Je sloot je, een paar maand voor mij, aan in mei 2013 bij de club.
Het duurde even voor we elkaar voor de eerste keer tegenkwamen op het plein, dat zal ergens op een mooie nazomer- of herfst dag 2013 geweest zijn.

We kwamen elkaar in het begin niet zo vaak tegen op het terrein, jij kwam meer in het weekend, ik meer tijdens de week op een avond.

Onze tijdsbesteding was nu eenmaal anders georganiseerd.

We zagen elkaar wel op de clubvergaderingen, ook nadien tussen pot en pint.

Al gauw werd het me duidelijk: Ik kwam je niet zo vaak tegen, maar als het wel zo was, dan wist je heel goed dat Johan aanwezig was.

Het was altijd aangenamer met jou erbij.

We werden beiden begrepen door de indoorvliegmicrobe. In de winterperiode, wanneer het buiten te slecht is om te vliegen, kan je ook met kleinere toestellen vliegen in een sporthal. Bij ons was dat Denderleeuw.

Legendarisch zijn die zondagen geworden, en dan zeker omwille van de dikwijls zeer lange cafetariabeurten nadien.

Ik denk dat Marcia daar gerust kan van meespreken.

Je was ook wel iemand die graag zijn gedacht zei, en zijn mening had. Die was soms niet gevraagd, maar je gaf ze toch maar mee. Voor de zekerheid. En met een kwinkslag.

En zo gaat dat dan in een vereniging: Mede daardoor kwam je in 2016 in het bestuur bij ons, eerst al sportcommissaris maar als snel trok je je vooral van het onderhoud van het terrein aan.

Door je groene vingers was dat echt wel je dada.

Ook de vuile jobs stoorden je niet: we denken nog veel terug aan die keer dat je tot aan je knieën in de modder stond toen we de riolering van ons terrein grondig aangepakt hebben.

Een legendarische foto daarvan komt elk jaar terug in de presentatie van onze algemene vergadering. En elk jaar terug foeterde je al lachend dat hij er toch wel de volgende keer uit mocht alstublieft?

We hebben vele bestuursvergaderingen meegemaakt samen, dikwijls tot in de late uurtjes.

Een grap en een rol hoorde er ook altijd bij, en nog liever twee. Het was leuk met jou erbij.

Ook als er al eens moeilijke beslissingen moesten genomen worden, verliepen die beter als jij erbij was.

Bij het vliegen zelf begon je een beetje een reputatie van brokkenpiloot op te bouwen. Vooral tijdens het indoorvliegen hebben we dikwijls samen moeten lachen met je fratsen.

Je werd niet geholpen door je problemen met je handen, dat moeten we wel nageven. Maar toch, de ramen van de cafetaria hebben soms een kleine aanslag van jou gelukkig overleefd.

En ging je terug naar huis met brokken, dan stond je er de volgende zondag weer. De herstellingen uitgevoerd, en terug met goeie moed. Want dat was jij ook: iemand die echt niet opgaf. En daardoor telkens terugkwam.

Niet allen voor het vliegen, maar ook voor "het in een club zijn".

Een tijdje later ging je ook geluidsmetingen uitvoeren op onze toestellen. En die waren, hoe zal ik het zeggen, nogal streng. Mede door je militaire voorgeschiedenis, kreeg je spontaan de titel van "onzen militair". Maar die strengheid was ook wel nodig. Geluidsoverlast is nu eenmaal een veel gehoorde, dikwijls onterechte, klacht op onze hobby.

Op "onzen militair" kon je ook wel rekenen. Talloze eefstijnen, clubfeesten, vergaderingen, fly-ins of andere activiteiten: Johan en zijn Marcia stonden altijd paraat.

Talloze uren hebben ze samen mee geholpen op vele organisaties.

Door zo'n mensen krijg je geslaagde evenementen.

Niet alleen op de evenementen zelf, maar ook voordien, en nadien. Vele kleine taken, borden opzetten en ophalen, opkuisen, opbouwen... Je was er steeds. Hoeveel keer dat je je remorq niet aanpikt hebt voor onze club?

Je was gul in je raad, in je hulp, in je mening. En steeds met de juiste balans van serieus en humor.

Je durfde ook vragen te stellen en hulp te vragen in de hobby. En je luisterde gretig naar de uitleg van mensen die je iets konden bijbrengen. Je zocht en vroeg soms de pieren uit onze neus.

Een gezonde nieuwsgierigheid. Het was leuk om jou wat dingen uit te leggen.

En als er iets te vieren was, dan waren jullie erbij. Clubfeesten, spontane BBQ's op het terrein, of gewoon zomaar "eens blijven hangen".

Johan,
Brokkenpiloot,
Onzen militair,
Toffe vent,
Super gast,
Echte clubman,
Vergeten gaan we je nooit doen

Merci voor alles de afgelopen 10 jaar, we gaan je keihard missen.